

[Hanne Andersen]

Folketinget har været enigt om, at samspilsproblemerne skulle løses. Der er lavet en ældre-pakke, og der er lavet et finanslovforlig i 1987, der helt præcis peger på disse ting. O.k., den nuværende minister var ikke i regering på det tidspunkt, men der foreligger i hvert fald et finanslovforlig fra 1987, der peger på, at vi vil løse dette, og vi pegede også på det i 1987 i forbindelse med ældre-pakken.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Forespørgsel nr. F 27:

Forespørgsel til socialministeren:

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at forebygge tvangsfjernelse af børn og sikre børns retsstilling i familien og i forhold til bistandslovens bestemmelser vedrørende frivillige og tvangsmæssige foranstaltninger?«

Af Jytte Andersen (S) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 6/4 89. Fremme af forespørgslen vedtaget 13/4 89).

Begrundelse

Jytte Andersen (S):

Børne- og familiesager behandles alt for sjældent godt nok. Mulighederne for at yde tilstrækkelig hjælp til børn og forældre i krise er for dårlige. Viljen mangler måske også, fordi det stadig væk er en opfattelse, at børns tarv og velfærd er en privat sag for det enkelte forældrepar. I hvert tilfælde skorter det på viljen til at yde en tidlig indsats i de familier, som har hjælp og støtte behov. Hverken i forebyggelses-

fasen, ved anbringelse eller hjemgivelse er kommunernes behandlingsindsats tilfredsstillende. Den er for ustabil, for svag og for usammenhængende. De sociale finansieringssystemer stimulerer kommunerne til refusionstænkning med de dyreste og ofte de menneskeligt set dårligste løsninger til følge.

Børns retsstilling er katastrofal. Deres tarv og velfærd bedømmes altid igennem forældres og myndighedernes briller, og dermed cementeres forældrenes uindskrænkede ejendomsret helt urimeligt både i forhold til den forebyggende indsats, i anbringelsessituationer og ved hjemsendelse.

Omkring 1 pct. af Danmarks børn og unge lider herunder. De vokser op i loyalitetskonflikt med følelsesmæssige ar, med ringe selvfølelse og ringe selvværd. Det er det, der er baggrunden for, at Socialdemokratiet har ønsket en debat for at finde nogle løsninger på de problemer, men ikke for at forsinke Jørgen Graversen-udvalgets arbejde, tværtimod. Vi har nu tre SFI-rapporter foran os, kommunernes børnesager, familieplejen og anbringelsesforløb. De tre rapporter fælder, synes vi i Socialdemokratiet, en utrolig hård dom over kommunernes forebyggende indsats, over dårligt forberedte anbringelser, manglende tilsyn og behandlingsplan med mål og varighed og manglende støtte til plejeforældre såvel som biologiske forældre, over den manglende interesse for de problemer, der fortsat er i familier, hvor børn er anbragt uden for hjemmet, og manglende hensyntagen til barnets tarv.

Rapporterne beskriver unges og børns liv væk fra deres forældre og uden for deres familier. De taler sammen med andre rapporter om, at den langt overvejende del af de børn, der er anbragt, er anbragt på grund af socialt og psykisk belastende opvækstvilkår med fysisk mishandling, med incest og omsorgssvigt. De taler om, at hvert tredje barn starter en længere anbringelseskarriere, om at over halvdelen kommer fra hjem med kun én forsørger, om at den sociale arv er en pinagtig og deprimerende realitet. Det er børn fra familier, der har gennemlevet en række sociale begivenheder uden at have tilstrækkelige menneskelige og sociale ressourcer til at tackle disse med. Det er familier i samfundets nederste sociale lag, og det er de aller mest sårbare individer, der lider mest, nemlig børnene.